

. . . wie menschlich sie Madonnen planen...

Р. М. Р і л ь к е.

1.

Під позолоту повечір'я — прозоріш синь.  
Над містом сяє хмарний вирій — лунка глибінь.

Над містом шерех крил небесних, крик ластівок,  
І, ніби по минулих веснах, мій легкий крок.

Так примиренно і так просто простує ніч.  
На ликах Карлового Мосту відблиски свіч.

Тоді вщухає племінь спраги — співуча мить! —  
І вічність на камінні Праги ляга спочить.

2.

Літо росте й проростає крізь все, —  
Ссуть коріння і пружаються віти,  
Кожна квітка солодку ваготу несе,  
Туго — персами воздуха — вітер.

Кров зелена кружляє по жилах рослин,  
Людським тілом владає,— червона.  
Всесвіт — храм, де копула блакитних глибин  
Двиготить злotosоняшним дзвоном.

3.

Може, власне, в цім парку, мрійний юнак,  
За ростом рослин слідкуючи тільки, —  
Знаходив вічності тайний знак  
Райнер-Марія Рільке.

Тануло небо, як віск голубий,  
На листях тремтіли соняшні краплі,  
Шепотіли крилами святі голуби  
Про святі міраклі.

І глибоко внизу — срібний клекіт ріки, —  
В кам'яних берегах пропливала Влтава,  
А над Прагою сяяли сонцем віки,  
Чатувала архангелом слава.

1926